

γέλωσ μου μετεβλήθη εἰς αἵματῆρά καὶ αἰώνια δάκρυα! Δὲν ἤξευρον τίποτε περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἡ ἀδιάφορος, οὐδ' ἐφρόντισα ποτὲ νὰ ἐρευνήσω περὶ αὐτῆς. Μοὶ ἦταν ἐν τῷ φαίδρῳ οὐρανῷ τῆς νεότητός μου ὁ διάττων ἀστὴρ, ὅστις τέρπει πρὸς στιγμὴν τὴν ὄρασιν, χωρὶς νὰ ἐρωτῶμεν πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ἐσβέσθη· μοὶ ἦτον τὸ ἄνθος ἐφ' οὗ κἀθηται ἡ κούφη κόρη τοῦ ἀέρος, καὶ ἅμα (:) τρέπει ἀλλαχού τὴν ἄστατον πτῆσίν της. Τὸν ἐγνώρισα εἰς τὴν ἀπαίσιον λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, ὅταν ἄπνουν καὶ συντετριμμένον τὸν ἀνέφερον ἀπὸ τοῦ βαράθρου. Τὸν ἐγνώρισα, καὶ τὸ αἷμά μου ἐπάγη εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ ὁ νοῦς μου ἐξέστη.

Καὶ ἔπειτα ἀνακαθίσασα, καὶ λαβούσα τὴν χεῖρά μου εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ τρεμούσας χεῖράς της, — Ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, μοὶ εἶπεν, ὑποσχέθητε, ὦ! ὑποσχέθητέ μοι ὅτι θὰ ὑπάγητε εἰς τὸν Πόρον, καὶ εἰς τὸ Βίδι, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν, ἀνάψατε δι' ἐμὲ κηρίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσευχήθητε μετὰ ζέσεως, ὡς τώρα σὰς παρακαλῶ, διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ, μὴ ἀνταποδίδων μοι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, διὰ νὰ μὴ βαρύνῃ ἡ αἰωνία του κατὰρα ἐπ' ἐμὲ, διὰ νὰ μὴ τὸν εὖρω ὅπου ὑπάγω φοβερόν κατήγορον, ἐπικαλούμενον κατ' ἐμοῦ, ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀδύσσου, εἰς ἣν τὸν ὤθησεν ἡ ἀπελπισία, τοὺς αἰωνίους κερανοὺς τῆς θείας δικαιοσύνης. Εἶπέ τε τῷ, ὅτι ἔλαβεν ἐκδίκησιν ἦτις, καὶ ἂν μ' ἐμίσει, ἤθελε τῷ ἀρκέσει, ὅτι ἐτιμωρήθην ἐξ αὐτῆς μου τῆς ἁμαρτίας, ὅτι ἐπιον τὰς τελευταίας σταγόνας τῆς πικρᾶς φιάλης ἣν τὸν ἐπότισα ἐπὶ γῆς, καὶ ὅτι ἀποθνήσκω κραζούσα συγγνώμην! συγγνώμην!

Τὰς τελευταίας δὲ ταύτας λέξεις εἰπούσα μεγαλοφώνως καὶ μετ' ἐξάψευς, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου διόλου ἐξηνητημένη, πελιδὴν ὠχρότης ἐχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν. Ἐν ᾧ δ' ἐπροσπάθουν μετὰ τῆς νοσοκόμου νὰ τὴν ζωογονήσω, ἠνέφξεν ἅπαξ τοὺς ὀφθαλμούς, ἠτένισε πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ παρθύρου, καὶ ἐψιθύρισε τὴν λέξιν «συγγνώμη!». Ἐπειτα δὲ, ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ὅταν ὁ ἰατρός, κληθεὶς, ἔλαβε τὴν χεῖρά της, εἶπεν

— Ἡ δυστυχὴς! ἔπαυσαν τὰ βάσανά της!

Περιττὸν νὰ εἰπῶ, ὅτι ἅμα ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπεχείρησα δευτέραν ἐκδρομὴν εἰς Πόρον, διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν τελευταίαν ἐντολὴν τῆς θανούσης.

ΑΔ. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.

ΑΙ ΔΥΩ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

(Συνέχεια ἐξ ἐφύλ. 6).

VIII.

Ἐξ ἑβδομάδες εἶχον παρέλθει καὶ ὁ Βαλεντίνος —τόσον εἶναι δύσκολον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίσῃ αὐτὸς ἑαυτόν! — δὲν ἤξευρε ἀκόμη ποίαν ἀπὸ τὰς δύο του ἐρωμένας ἠγάπα πλεότερον. Ἄν καὶ ἡ καρδία του τὸν παρέσυρε πρὸς τὴν Κυρίαν Δελωναί, δὲν ἀπεφάσιζεν ἐν τούτοις ν' ἀπομάθῃ τὸν δρόμον τὸν φέροντα πρὸς τὸν οἶκον τῆς ἄλλης ἐρωμένης του. Ὅσον καὶ ἂν ἦτον ὠραία ἡ Κυρία Πάρνης καὶ εὐφυῆς καὶ πλήρης χαρίτων, ὅσας ἤδονας καὶ ἂν εὕρισκε πλησίον της, πάλιν ὁ Βαλεντίνος δὲν ἤδυνάτο ν' ἀπαρνηθῇ τὸν οἰκίσκον τῆς Κυρίας Δελωναί! Τὸ κηπάριον του ἔβλεπεν ἐναλλάξ τὴν χήραν καὶ τὴν Μαρκησίαν νὰ περιφέρονται στηριζόμεναι εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀρωγοῦ των, καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ καταπίπτοντος ὕδατος ἐκάλυπτε μὲ τὸν μονότονον θροῦν τοῦ ὄρκου; πάντοτε ἐπαναλαμβανομένους καὶ πάντοτε προδιδομένους μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἀσάθεια ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς ἠδονὰς της ὡς καὶ ὁ πιστὸς ἔρωσ; Ἡκούετο ἀκόμη ἐνίοτε ὁ κρότος τῆς ἀμάξης ἦτις ἀπεμάκρυνεν ἀγνωστον τὴν Κυρίαν Πάρνης, ὅταν ἡ Κυρία Δελωναί ἐφαίνετο κεκαλυμμένη μὲ τὸν πέπλον της εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, προβαίνουσα μὲ βῆμα δειλόν. Κρυπτόμενος ὀπίσθεν τοῦ παρθύρου του, ὁ Βαλεντίνος ἐμειδία διὰ τὰς συναντήσεις ἐκείνας καὶ ἐγκατέλειπεν ἑαυτὸν ἀμερίμνως εἰς τὰ κινδυνώδη θέληγτρα τῆς ποικιλίας.

Σχεδὸν εἶναι ἀφευκτον οἱ ἐξοικειούμενοι μὲ ὀποιονδήποτε κίνδυνον νὰ εὐαρεστῶνται εἰς αὐτὸν ἐπὶ τέλους. Πάντοτε κινδυνεύων νὰ ἴδῃ τὴν διπλὴν του ἐρωτικὴν μηχανορραφίαν ἀνακαλυπτομένην ἔνεκα τυχαίου τινος περιστατικοῦ, ἠναγκασμένοι νὰ παίξῃ τὸ δύσκολον πρόσωπον ἀνθρώπου ὀφείλοντος νὰ ψεύδῃται ἀκαταπαύστως, χωρὶς ποτὲ νὰ προδίδεται, ὁ ἀπερίσκεπτός μας ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀλλόκοτον ταύτην θέσιν· συνειθίσας τὴν καρδίαν του πρὸς ταύτην, ἐσυνειθίσεν ἀκολούθως καὶ τὴν ματαιοφροσύνην του. Οἱ φόβοι, οἵτινες τὸν ἐπάραττον κατ' ἀρχάς, οἱ τῆς συνειδήσεως ἔλεγχοι, οἵτινες τὸν ἀνεχαίτιζον, κατέστησαν προσφιλεῖς εἰς αὐτόν· ἔδωκε δύο ὅμοια δακτυλίδια εἰς τὰς δύο του φίλας· ἔπεισε τὴν Κυρίαν Δελωναί νὰ

φορέση μίαν λεπτήν χρυσήν ἄλυσον τὴν ὁποίαν εἶ-
χεν ἐκλέξει αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἐκ ψευδοχρύσου περι-
δεραίου της· τῷ ἐφάνη δὲ ἀστεῖον νὰ κάμη τὴν
μαρκησίαν νὰ φορέσῃ τὸ περιδέριον τοῦτο, καὶ κα-
τάρθωσεν νὰ τὴν στολίσῃ μὲ αὐτὸ μίαν ἡμέραν ὅτε
ὑπῆγαιεν ἡ μαρκησία εἰς χορὸν· αὕτη ἦτον ἀναν-
τιρρήτως ἡ μεγίστη ἐρωτικὴ ἀπόδειξις τὴν ὁποίαν
πῶ ἔδωκε ποτὲ ἡ Κυρία Πάρνης.

Ἡ Κυρία Δελωναί, ἐξαπτομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος,
δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τὸν Βαλεντίνον ἄστατον.
Κατὰ τινὰς ἡμέρας ἡ ἀλήθεια τῇ ἐνεφανίζετο αἰ-
φνηδίως σαφῆς καὶ ἀκαταμάχητος. Ἦρχιζον τότε
αἱ σφοδραὶ πρὸς τὸν ἐραστὴν της ἐπιπλήξεις, οἱ
χειμάρροι τῶν δακρύων, αἱ περὶ αὐτοχειρίας ἀπει-
λαί· ἀλλὰ μὲ μίαν λέξιν αὐτοῦ μόνον ἐξηπατάτο
ἐκ νέου, μὲ ἓν σφίξιμον τῆς χειρὸς παρεμυθεῖτο καὶ
ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν της εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος.
Ἡ Κυρία Πάρνης, ἐξαπατωμένη ἀπὸ τὴν ἀλαζο-
νειαν της, δὲν ἐζήτει νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε, τίπο-
τε δὲν ἐπροσπάθει νὰ πληροφορηθῇ. Ἐλεγε καθ' ἑ-
αυτήν· «Θὰ ἦναι παλαιὰ τὶς ἐρωμένῃ τὴν ὁποίαν
δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ ἐγκαταλίπῃ.» Δὲν κατεδέ-
χετο δὲ νὰ ταπεινωθῇ ζητοῦσα μίαν θυσίαν. Ὁ ἔ-
ρωτος τῷ ἐφάνετο ἀπλὴ διασκέδασις, ἡ δὲ ζηλοτυ-
πία γελοῖον ἐλάττωμα· προσέτι δὲ ἐθεώρει τὴν
καλλονὴν της ὡς μαγικὴν δύναμιν ἀνυπέβλητον
ἐντελῶς.

Ἄν ἐνθυμῆσθε, Κυρία μου, τὸν χαρακτῆρα τοῦ
ἥρωός μας ὅπως ἐπροσπάθησα νὰ σᾶς τὸν περιγρά-
ψω εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ παρόντος διηγήμα-
τος, θὰ ἐννοήσατε, καὶ θὰ συγχωρήσατε ἴσως τὴν
διαγωγὴν του, καὶ τοὶ ἔχουσάν τι δικαίως μεμπτέον.
Ὁ διπλοὺς ἔρωτος, τὸν ὁποῖον συνηθάνετο ἡ ἐνόμιζεν
ὅτι συνηθάνετο, ἦτο τρόπον τινὰ ἡ εἰκὼν τῆς ζωῆς
του ὅλης. Ἐπιζητήσας πάντοτε τὰς ὑπερβολὰς, γεύ-
μενος εὐχαρίστως τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πλουσίου καὶ
πένητος ἐνταῦτῷ, εὗρισκε πλησίον τῶν δύο τού-
των γυναικῶν τὴν ἀντίθεσιν ἧτις τῷ ἦρσκε καὶ
ἦτο πραγματικῶς πλούσιος καὶ πένης ἐντὸς τῆς
αὐτῆς ἡμέρας. Ἄν ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς ὀγ-
δόης ὥρας, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, δύο ὠραῖοι
ἵπποι φαιοὶ εἰσέρχοντο μὲ βῆμα ἐλαφρῶς ταχὺ εἰς
τὴν πρόσοδον τῶν Ἡλυσίων (avenue des Champs
Elysées), σύροντες ἡσύχως ὀπισθὲν τῶν μικρῶν ὀ-
χημα μεταξοσκέπαστον ὡς κομψὸν καλλυντήριον
Κυρίας, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἀνθηρὸν
καὶ φιλάρεσκον πρόσωπον κρυπτόμενον ὑπὸ εὐρύ-
χωρον πῖλον καὶ μειδιῶν πρὸς νεανίαν ἀμελῶς ἐξη-
πλωμένον πλησίον του· οὗτοι ἦσαν ὁ Βαλεντίνος

καὶ ἡ Κυρία Πάρνης, οἵτινες ἔκαμον τὸν περίπατον
τῶν μετὰ τὸ γεῦμα. Ἄν τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ἀ-
νατολὴν τοῦ ἡλίου, διήρχετό τις τυχαίως πλησίον
τοῦ κομψοῦ δασιδίου τῆς Ῥομαινβίλλης, ἠδύνατο
νὰ ἀπαντήσῃ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ γλοερὸν φύλλωμα ἀγρο-
τικοῦ καφφενείου δύο ἐρωτολήπτους, συνομιλοῦντας
μυστικὰ ἢ ἀναγινώσκοντας ὁμοῦ τὸν Λαφονταῖνον
οὗτος ἦσαν ὁ Βαλεντίνος καὶ ἡ Κυρία Δελωναί, οἵ-
τινες, πεζοὶ, ἀπελάμβανον τὴν πρωϊνὴν δρόσον. Πα-
ρευρέθητε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν χορὸν τὸν
ὁποῖον ἐδίδον εἰς τὴν Αὐστριακὴν πρεσβείαν; Εἶ-
δετε ἐν τῷ μέσῳ λαμπροῦ κύκλου νέων γυναικῶν,
μίαν καλλονὴν ὑπερφανωτέραν, μᾶλλον ἐπιζητου-
μένην, μᾶλλον ὑπεροπτικὴν παρ' ὅλας τὰς ἄλλας;
Ἡ θελκτικωτάτη αὐτὴ κεφαλὴ, ἡ φέρουσα χρυσοῦν
κεφαλόδεσμον, ὅστις ταλαντεύεται χαριέντως ὡς ῥό-
δον σειόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, εἶναι ἡ νέα μαρκη-
σία, τὴν ὁποίαν τὸ πλῆθος θαυμάζει, τὴν ὁποίαν ὁ
θριαμβὸς καλλύνει καὶ ἧτις ὅμως φαίνεται βεμβά-
ζουσα. Ἐκεῖ πλησίον, στηριζόμενος ἐπὶ μιᾶς στή-
λης, ὁ Βαλεντίνος τὴν ἀτενίζει· κανεὶς δὲν ἔχει
γνώσιν τοῦ μυστικοῦ των, κανεὶς δὲν σχολιάζει τὸ
βλέμμα ἐκεῖνο μὴδὲ μαντεύει τὴν χαρὰν τοῦ ἐρα-
στοῦ. Ἡ λάμψις τῶν πολυελαίων, ὁ θόρυβος τῆς
μουσικῆς, οἱ ψιθυρισμοὶ τοῦ πλήθους, ἡ εὐωδία τῶν
ἀνθῶν, τὰ πάντα τὸν γοητεύουσι, τὸν εὐφραίνου-
σι, καὶ ἡ ἀκτινοβολοῦσα εἰκὼν τῆς ὠραίας ἐρωμέ-
νης του μεθύσκει τὰ ἐκθαμβημένα του ὄμματα. Ἀμ-
φιβάλλει σχεδὸν καὶ αὐτὸς περὶ τῆς εὐτυχίας του
καὶ ὅτι τόσον σπάνιος θησαυρὸς ἀνήκει εἰς αὐτόν·
ἀκούει τοὺς ἄνδρας νὰ λέγουν περὶξ του· «ποία
λάμψις! ποῖον μειδιάμα! ποία γυνή!» καὶ ἐπανα-
λαμβάνει καθ' ἑαυτὸν τὰς λέξεις ταύτας. Ἡ ὦρα
τοῦ δείπνου φθάνει νεαρὸς ἀξιοματικὸς ἐρυθροῦ ἀπὸ
ἡδονῆν δίδων τὴν χειρὰ του εἰς τὴν μαρκησίαν.
τὴν περικυκλόνουν, τὴν ἀκολουθοῦν, καθεὶς θέλει
νὰ πλησιάσῃ αὐτήν καὶ θηρεύσει μίαν της λέξιν πε-
σοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Τότε αὕτη διέρχεται
πλησίον τοῦ Βαλεντίνου καὶ τῷ λέγει εἰς τὸ οὖς·
«Αὔριον.» Πόσῃ ἡδονῇ περιέχει μία τοιαύτη λέ-
ξις! Καὶ ὅμως αὔριον, μόλις ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, ὁ
ἀπερίσκεπτός μας νεανίας ἀνέβαινε ψηλαφητὰ
μίαν σκοτεινὴν κλίμακα· φθάνει μετὰ πολλῆς
δυσκολίας εἰς τὸ τρίτον πάτωμα καὶ κρούει σι-
γὰ μικράν τινα θύραν· ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ οὗτος
εἰσέρχεται· ἡ Κυρία Δελωναί, ἐμπροσθεν τῆς
τραπέζης της, εἰργάζετο μόνη περιμένουσα τὸν
Βαλεντίνον· οὗτος καθῆται πλησίον της, αὕτη τὸν
ἀτενίζει, λαμβάνει τὴν χειρὰ του καὶ τῷ λέγει ὅτι

τὸν εὐχαριστεῖ διότι τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη. Μία μόνον λυχία φωτίζει ἀσθενῶς τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον· ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὴν λυχίαν εἶναι φιλικὸν πρόσωπον ἥσυχον καὶ εὐνοϊκόν· δὲν ὑπάρχουν πλέον οὔτε μάρτυρες συνωθούμενοι, οὔτε θαυμασμοί, οὔτε θρίαμβος· ἀλλ' ὁ Βαλεντίνος ὄχι μόνον δὲν ποθεῖ τῶρα τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν λησμονεῖ· ἡ γραῖα μήτηρ ἔρχεται, ἀλήται εἰς τὸν σίμποδά της, καὶ πρέπει ν' ἀκούσῃ ὁ Βαλεντίνος μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας τὰς ἱστορίας τοῦ ἄλλου αἰῶνος, νὰ θωπεύσῃ τὸ παρωρητισμένον κυνάριον, νὰ ζωογονήσῃ τὴν ἐκπνεύσαν λυχίαν. Ἐνίοτε δὲ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃ κανέν νεοφανές μυθιστόρημα· τότε ὁ Βαλεντίνος ἄφινε τὸ βιβλίον νὰ πίπτῃ, ὡσε, ἀναζητῶν αὐτὸ, νὰ ἐπιψαύῃ τὸν μικρὸν πόδα τῆς ἐρωμένης του· ἄλλοτε πρέπει νὰ παίξῃ πικέτον, διὰ δέκα λεπτά, μετ' τὴν ἀγαθὴν γραῖαν καὶ νὰ προσέχῃ νὰ μὴ κερδιζῇ πολὺ. Ἐξερχόμενος ἐκεῖθεν ὁ νεανίας ἐπιστρέφει πεζός. Χθὲς ἐδειπνήσε μετ' ἀμφοτέρων οἶνον ὑποψάλλον μίαν ἀντιχοριανὴν σήμερον τὸ δεῖπνόν του συνίσταται εἰς ὀλίγον γάλα καὶ φαιδρύνεται διὰ τινῶν στίχων τοὺς ὁποίους ἐσύνθεσε διὰ τὴν φίλην του. Ἐντοσούτῳ ἡ μαρκησία εἶναι εἰς ἄκρον παρωρητισμένη, διότι ὁ Βαλεντίνος δὲν ἐξέπληρωσε τὴν πρὸς αὐτὴν ὑπόσχεσίν του· πολυτελῶς ἐνδεδυμένος ὑπηρετῆς τῷ φέρει μυρρόβιον γραμματίον πλήρες τρυφερῶν ἐπιπλήξεων· τὸ γραμματίον ἀποσφραγίζεται, τὸ παράθυρον ἀνοίγεται, ὁ καιρὸς εἶναι ὠραῖος, ἡ Κυρία Πάρνης μέλλει νὰ ἔλθῃ, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀπερίσκεπτός μας νεανίας καθιστάμενος μέγας ἀριστοκράτης· οὕτω πάντοτε διαφέρων πρὸς ἑαυτὸν, εὗρισκε τρόπον νὰ ἦναι ἀνυπόκριτος μὴ ὡν ποτὲ εἰλικρινής, καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς μαρκησίας δὲν ἦτον ὁ ἐραστὴς τῆς χήρας.

« Καὶ διατί νὰ ἐκλέξω; — μετ' ἔλεγεν ἡμέραν τινα ὅτε, συμπεριφερόμενος μετ' ἐμοῦ, ἐπροσπάθει νὰ δικαιολογηθῇ. — Πόθεν ἡ ἀνάγκη νὰ ἀγαπᾷ τις ἀποκλειστικῶς; νέος τῆς ἡλικίας μου εἶναι ἀξιόμμεπος ἂν ἐρωτεύεται τὴν Κυρίαν Πάρνης; Δὲν τὴν θαυμάζου; δὲν τὴν ζηλεύου; δὲν διαλαλεῖ ὁ κόσμος τὸ πνευμά της καὶ τὰ θέλητρά της; Καὶ αὐτὸ τὸ ψυχρὸν λογικὸν ἐξάπτεται δι' αὐτὴν. Ἐξ ἄλλου μέρους, ποῖαν μομφὴν ἤθελε ἀπευθύνει τις εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε συγκινηθῆ ἔκ της ἀγαθότητος, τῆς τρυφερότητος, τῆς ἀφελείας, αἱ ὁποῖαι κοσμοῦσι τὴν Κυρίαν Δελωναί; Δὲν εἶναι ἀξία νὰ κατὰσῃ περιχαρῆ καὶ εὐδαίμονα ὅποιονδήποτε ἄνθρωπον; Κατὰ τί λοιπὸν εἶμαι ἔνοχος ἀγαπῶν τὰς δύο ταύτας γυναῖκας, ἂν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν εἶ-

ναι ἀξία ἐρωτος; Ἄν δὲ εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ εὐδαίμων ὥστε νὰ καθιστῶ κατὰ τι τὴν ζωὴν τῶν εὐάρεστον, διατί δὲν θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ προζενήσω τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μιᾶς εἰμὴ γινόμενος παραίτιος τῆς δυστυχίας τῆς ἄλλης; Διατί τὸ γλυκὺ μειδίωμα τὸ ὅποιον ἡ παρουσία μου φέρει ἐνίοτε ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὠραίας μου χήρας πρέπει νὰ ἀγορασθῇ δι' ἐνὸς δακρύου τῆς μαρκησίας; πταῖουν αὐταὶ ἂν ἡ τύχη μετ' ἐρρίψεν εἰς τὴν διάβασίν των, ἂν τὰς ἐπλησίασα, ἂν μετ' ἐπέτρεψαν νὰ τὰς ἀγαπῶ; Ποῖαν τῶν δύο θὰ ἐξέλεγον χωρὶς νὰ φανῶ ἀδικος; Κατὰ τί ἡ μία θὰ ἦτο μᾶλλον ἀξία τῆς ἄλλης νὰ προτιμηθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλειφθῇ; Ὅταν ἡ Κυρία Δελωναί μετ' ἔλεγε ὅτι ἡ ὑπαρξίς της ὅλη ἀνήκει εἰς ἐμὲ, τί θέλετε λοιπὸν νὰ ἀποκριθῶ; πρέπει νὰ τὴν ἀποκρούσω, νὰ διαλύσω τὴν πλάνην της καὶ νὰ τῆς ἀφίσω τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν θλίψιν; Ὅταν ἡ Κυρία Πάρνης ἦναι παρὰ τὸ κύβαλόν της, καὶ ἐγὼ, καθήμενος ὀπίσθεν αὐτῆς, τὴν βλέπω παραδιδομένην εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας της, ὅταν τὸ πνευμά της ὑψόνῃ τὸν νοῦν μου, μετ' ἐνθουσιάζῃ καὶ μετ' ἀμνην νὰ αἰσθάνωμαι καλλίτερα τῆς συμπαθείας τὰς ἀκροτάτας ἀπολαύσεις, πρέπει νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ἀπατάται καὶ ὅτι μία τόσο γλυκεῖα ἡδονὴ εἶναι ἔνοχος; Πρέπει νὰ μεταβάλω εἰς μῖσος ἢ περιφρόνησιν τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαγευτικῶν αὐτῶν ὥρων; Ὅχι, φίλε μου, ἤθελον ψευσθῆ λέγων πρὸς τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον ἢ ὅτι δὲν τὴν ἠγάπησα ποσῶς· θὰ εἶχον μᾶλλον τὸ θάρρος νὰ τὰς στερηθῶ ἀμφοτέρως παρὰ νὰ ἐκλέξω μετὰξὺ αὐτῶν. »

Βλέπετε, Κυρία, ὁ ἀπερίσκεπτός μας ἔπραττεν ὡς πράττουσιν ὅλοι οἱ ἄνδρες· μὴ δυνάμενος νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὴν παραφροσύνην του, ἀπεπειράτο νὰ τῇ δώσῃ τὰ φαινόμενα τῆς ὀρθῆς σκέψεως. Ἐπροσπάθει νὰ ταράττῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τὴν ἡσυχίαν τῆς Κυρίας Δελωναί· ἀλλ' ἡ υπερφάνεια τῆς μαρκησίας ὑπέφερε πολλὰς παρενοχλήσεις ἕνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν του. « Ἡ γυνὴ αὕτη πνευμα μόνον ἔχει καὶ ὑπερφάνειαν » μετ' ἔλεγε περὶ αὐτῆς ἐνίοτε. Ἐξερχόμενος δὲ ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τῆς Κυρίας Δελωναί, ἐμεῖδεν διὰ τὴν ἀπλότητα τῆς χήρας καὶ εὗρισκεν ὅτι αὕτη εἶχε πολὺ ὀλίγην ὑπερφάνειαν καὶ ὀλίγιστον πνευμα. Παρεπονείτο ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἐλευθερίαν του. Πολλάκις ἀπὸ ἰδιοτροπίας ἐλείπεν ἀπὸ ἐρωτικῆν συνέντευξιν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, ἐλάμβανεν ἐν βιβλίον καὶ ἐπορεύετο νὰ γευθῇ μόνος εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἄλλοτε κατηράτο τὴν τύχην ἥτις παρεκάλω-

συνέντευξιν παρ' αὐτοῦ ζητηθεῖσαν. Ἡ Κυρία Δελωναὶ ἦτον ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, ἐπροτίμα, ἀλλ' ἠγνόει τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ἡ παράδοξος αὕτη ἀβεβαιότης ἤθελε διαρκέσει ἐπὶ πολλῷ, ἂν περιστάσις τις, ἀσήμαντος κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν τὸν ἐφώτιζεν αἰφνιδίως περὶ τῶν ἀληθῶν του αἰσθημάτων.

Ἦτο τότε Ἰούνιος μὴν καὶ αἱ ἐσπέρας ἦσαν εὐαρεστότεραι εἰς τὸν κῆπον. Ἡ μαρκησία, καθήσασα ποτὲ ἐπὶ ξυλίνης ἔδρας εἶχεν εὖρη ὅτι τὸ κάθισμα ἐκεῖνο ἦτο πολὺ σκληρόν.

— Θὰ σὰς χαρίσω ἐν προσκέφαλον, εἶπεν εἰς τὸν Βαλεντίνον.

Τὴν ἐπαύριον τὴν πρῶϊαν, τῷ ὄντι, ὁ Βαλεντίνος ἔλαβε κομψὸν ἀνάκλιτρον συνωδευμένον μὲ ἐν ὠραῖον κεντητὸν προσκέφαλον.

Ἐνθυμείσθε ἴσως ὅτι ἡ Κυρία Δελωναὶ ἐκέντη. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ Βαλεντίνος τὴν ἔβλεπεν ἀδιακόπως ἐργαζομένην εἰς κέντημά τι, τοῦ ὁποίου εἶχε θαυμάσει τὸ σχέδιον· τὸ σχέδιον δὲν εἶχε τι ἑκτακτὸν ἦτο, νομίζω, στέμμα ἐξ ἀνθέων καθὼς ὅλα τὰ συνήθη κεντήματα, ἀλλὰ τὰ χρώματά του ἦσαν ὠραιότατα. Καὶ προσέτι, τί δύναται νὰ κατασκευασθῆ χειρ προσφιλῆς καὶ νὰ μὴ σὰς φαίνεται ἀριστούργημα! Ἐκατοντάκις, τὸ ἐσπέρας, πλησίον τῆς λυχίας, ὁ νεανίας εἶχε παρακολουθήσει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ κεντήματος, τοὺς εὐστρόφους δακτύλους τῆς χήρας· ἑκατοντάκις, ἐν τῷ μέσῳ ζωηρᾶς συνδιαλέξεως, εἶχε διακοπῆ αἰφνιδίως, μένων ἐν ἄκρα σιωπῇ ἐν ᾧ ἐκείνη ἐπρόστεχεν εἰς τὸ κέντημά της ἑκατοντάκις εἶχε σταματήσει τὴν ἀπληρημένην ἐκείνην χεῖρα καὶ ζωογονήσει αὐτὴν δι' ἐνὸς φιλήματος.

Ἀφ' οὗ ὁ Βαλεντίνος διέταξε νὰ ἴσωςαι τὸ ἀνάκλιτρον τῆς μαρκησίας εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν προσκειμένην εἰς τὸν κῆπον, κατέβη καὶ ἐπεθεώρησε τὸ δῶρόν του· παρατηρήσας προσεκτικῶς τὸ προσκέφαλον, ἐνόμισεν ὅτι ἀναγνωρίζει αὐτό· τὸ ἔλαβεν εἰς χεῖρας, τὸ περιέστρεψε, τὸ ἔθεσε πάλιν εἰς τὸν τόπον του καὶ ἐσυλλογίζετο πῶς τὸ εἶχεν ἰδεῖ. «Μωρὸς ὅπου εἶμαι, εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, ὅλα τὰ προσκέφαλα ὁμοιάζουν, καὶ τοῦτο δὲν ἔχει τίποτε ἑκτακτὸν.» Ἀλλὰ μία μικρὰ κηλὶς ἐπὶ τῆς λευκῆς βάσεως ἐφείλκυσε αἰφνιδίως τοὺς ὀφθαλμούς του· δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν ν' ἀμφιβάλλη, διότι εἶχε κάμει ὁ ἴδιος τὴν κηλίδα ταύτην ῥίψας κατὰ λάθος μίαν σταγόνα μελάνης ἐπὶ τοῦ ἐργαχείρου τῆς Κυρίας Δελωναὶ ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἔγραφε πλησίον της.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τῷ ἐπροξένησεν, ὡς ἐννοεῖτε, μεγίστην ἐκπληξιν. «Πῶς εἶναι δυνατὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἡ μαρκησία νὰ μὲ σταίλῃ προσκέφαλον κατασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Κυρίας Δελωναὶ; ὁ Παρετήρησε πάλιν· τὰ αὐτὰ ἄνθη, τὰ αὐτὰ χρώματα· ἀναγνωρίζει τὴν ζωηρότητα, τὴν διευθετησίν των· τὰ ψαύει διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἀποπλανᾶται ἀπὸ ὀπτικὴν ἀπάτην· ἔπειτα βυθίζεται εἰς ἀμηχανίαν, ἀγνοῶν πῶς νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι βλέπει.

Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι πλεῖσται εἰκασίαι, ἀπιθανώτεραι ἢ μία τῆς ἄλλης, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν νοῦν του. Πότε ὑπέθετεν ὅτι κατὰ τύχην συνητήθησαν ἡ χήρα καὶ ἡ μαρκησία, ὅτι συνεννοήθησαν μεταξύ των καὶ ταῦ ἔστειλαν τὸ προσκέφαλον τοῦτο διὰ νὰ τὸν πληροφορήσουν ὅτι ὁ δόλος του εἶχε φανερωθῆ· πότε ὅτι ἡ Κυρία Δελωναὶ κρυφίως εἶχεν ἀκούσει τὴν κατὰ τὴν προτεραίαν συνομιλίαν του ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ὅτι ἠθέλησε, διὰ νὰ τὸν κατασχύνη, νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Κυρίας Πάρνης. Κατὰ πάντα τρόπον, ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἀνακαλυφθέντα, ἐγκαταλειπόμενον ἀπὸ τὰς δύο ταυ ἐρωμένας, ἢ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν. Ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν ἐρόρέμβασεν, ἀπεφάτισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀβεβαιότητος. Ἰπῆγεν εἰς τῆς Κυρίας Δελωναὶ ἥτις τὸν ἐδέχθη κατὰ τὸ συνήθες καὶ τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον δὲν ἐξέφραζεν εἰμὴ ὀλίγην ἔκπληξιν διότι τὸν ἔβλεπεν ἐρχόμενον λίαν πρῶϊ. Καθησυχάσας κατ' ἀρχὰς ἔνεκα τῆς τοιαύτης ὑποδοχῆς, ὠμίλησε χρόνον τινὰ περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων ἔπειτα, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας, ἠρώτησε τὴν χήραν, ἂν εἶχε τελειώσει τὸ κέντημά της.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη αὕτη. — Καὶ ποῦ τὸ ἔχετε; ἠρώτησεν ἐκεῖνος. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ Κυρία Δελωναὶ ἐταράχθη καὶ ἠρρυθρίασεν. — Τὸ ἔστειλα εἰς τὸν ἔμπορον, εἶπε μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα.

Ἄν ὁ Βαλεντίνος εἶχεν ἐκπλαγῆ ἀναγνωρίσας τὸ προσκέφαλον, ἐξεπλάγῃ ἔτι μᾶλλον ἰδὼν τὴν χήραν νὰ ταράττεται ὅταν τῇ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. Μὴ πολμῶν ἐν τούτοις νὰ κάμῃ νεὰς ἐρωτήσεις, ἀπὸ φόβον μὴ προδοθῆ, ἐξῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐπαρεύθη εἰς τῆς μαρκησίας. Ἀλλ' ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἔτι ὀλιγώτερον τὸν ἐφώτισεν· ὅταν ἔγινε λόγος περὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἡ Κυρία Πάρνης, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔβαμεν ἑλαφρὸν νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα, ὡς διὰ νὰ εἰπῆ: «Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς ἤρεσε.»

Ὁ ἀπερίσκεπτος νεανίας μας, ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὀλιγώτερον ἀνήσυχος βέβαια παρ' ὅτε εἶχεν ἐξέλθει, ἀλλὰ νομίζων σχεδὸν ὅτι

ώνειρεύθη. Ποῖον μυστήριον ἢ ποῖαν ἰδιοτροπίαν τῆς τύχης ἔκρυπτεν ἡ παράδοξος αὕτη ἀποστολή; «Ἡ μία κάμνει ἐν προσκέφαλον καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸ δίδει· ἐκεῖνη ἐργάζεται ἐπὶ ἓνα μῆνα, καὶ ἐνῶ τὸ ἐργόχειρόν της ἐτελείωσεν, ἡ ἄλλη εἶναι κάτοχος αὐτοῦ.» Βεβαίως τὸ μυστήριον τοῦτο ἤρκει νὰ βασανίσῃ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου· ὅθεν ὁ νεανίας ἐζήτει διαφοροτρόπως τὴν κλεῖδα τοῦ θορυβοῦντος αὐτὸν αἰνίγματος.

Παρατηρῶν τὸ προσκεφάλαιον, εὔρε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πωλήσαντος αὐτὸ ἐμπορίου. Ἐδραμεν ἀμέσως εἰς ἀναζήτησίν του, καὶ ἠρώτησεν ἂν τὴν πρῶϊαν εἶχε πωλήσει εἰς Κυρίαν τινὰ κεντητὸν προσκέφαλον, τὸ ὁποῖον περιέγραψεν εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἔμπορος τὸ ἀνεγνώρισεν. Ἄλλ' ὅταν ἀκολούθως ἠρώτησε τίς εἶχε κατασκευάσει τὸ προσκέφαλον καὶ πόθεν προήρχετο, ἔλαβεν ἀπαντήσεις περιωρισμένας, καθότι δὲν ἐγνώριζεν ὁ ἔμπορος τὴν ἐργάτιν.

Ὁ Βαλεντίνος ταχέως ἐμάντευσεν ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ ἐμπορίου, τὸν ὁποῖον ἐξέταξε, μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπόπτειε καὶ τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἄλλοι ἀγνοοῦσιν, ὅτι ὑπάρχει ἐν Παρισίοις μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν καὶ νεανίδων ἀπόρων, αἰτινες, καὶ τοὶ ἔχουσαι εἰς τὸν κόσμον τάξιν καλὴν καὶ ἐνίοτε διακεκριμένην, ἐργάζονται κρυφίως διὰ νὰ ζῶσιν. Οἱ ἔμποροι μεταχειρίζονται οὕτω, μὲ μικρὰν ἀντιμισθίαν, ἐργάτιδας· πολλὰὶ οἰκογένειαι, ζῶσαι οἰκονομικῶς καὶ δίδουσαι ἐν τούτοις συναναστροφὰς τὸ ἑσπέρας, διατηροῦνται ἀπὸ τὰς κόρας τοῦ οἴκου· αὐταὶ ἀδιακόπως κρατοῦσι τὴν βελόνην, πλὴν δὲν εἶναι τόσοσιν πλούσιαι ὥστε νὰ φοροῦν ὅσα κατασκευάζουν· ἐκείνη, θυγάτηρ εὐγενῶν προγόνων, ὑπερήφανος διὰ τοὺς τίτλους καὶ τὴν καταγωγὴν της, κεντᾶ μανδύλιον αὐτῆ, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν εἰς τοῦ χρυροῦς, ἢ τόσοσιν εὐθυμος καὶ τόσοσιν φιλάρεσκος, κατασκευάζει τεχνιτᾶ ἄνηθι καὶ πληροῖαι διὰ τῆς ἐργασίας της τὸν ἄρτον τῆς μητρὸς της· μία ἄλλη, ὀλίγον πλουσιωτέρα, ζητεῖ νὰ κερδίσῃ περίσσειμά τι διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της· οἱ ἔτοιμοι πῖλοι καὶ διάφορα κεντήματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ τῶν ὁποίων οἱ διαβάται ζητοῦν τὸ τίμημα πρὸς διασκέδασιν, εἶναι ἔργα κρύφια, ἐνίοτε εὐσεβῆ, χειρὸς ἀγνώστου. Ὀλίγοι ἄνδρες ἤθελον συγκατατεθῆ νὰ κάμουν τοιαῦτα ἔργα καὶ μείνη ἀποροὶ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν εἰς παρομοίαν περιέσασιν. Ἐνίοτε νέα τις γυνὴ συναντᾶ φίλην τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, ἀπορον καὶ ἔχουσαν ἀνάγκην ὀλίγων χρημάτων· μὴ δυναμένη νὰ τῆ δανείσῃ ἡ ἴδια, τῆ

λέγει τὴν μέθοδόν της, τὴν ἐνθαρρύνει, τῆς ἀναφέρει παραδείγματα, τὴν ὀδηγεῖ εἰς τινὰ ἔμπορον, τῆς προμηθεύει μικρὰν πελατείαν· μετὰ τρεῖς μῆνας ἡ φίλη της εἰσρίσκειται εἰς ἄνετον κατάστασιν καὶ προσφέρει εἰς ἄλλην τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν. Τὰ τοιαῦτα παραδείγματα συμβαίνουν καθ' ἑκάστην; κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει καὶ τοῦτο ὠφελεῖ· καθότι οἱ φλύαροι, οἵτινες ἐντρέπονται νὰ ἐργάζωνται, θὰ κατώρθουν νὰ ἀτιμᾶσωσιν ὅτι ὑπάρχει ἐντιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ.

— Πόσος καιρὸς χρειάζεται περὶ τοῦ, ἠρώτησεν ὁ Βαλεντίνος, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τις προσκέφαλον καθὼς αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὁμιλῶ, καὶ τί κερδίζει ἡ ἐργάτις;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος, διὰ νὰ κατασκευασθῇ προσκέφαλον ὡς αὐτὸ, χρειάζονται δύο μῆνες ἢ ἐξ ἑβδομάδες περὶ τοῦ· ἡ ἐργάτις πληροῖαι τὸ ἐρίον της, ἐπομένως ὀλιγοστύει τὸ κέρδος της· τὸ καλὸν ἐρίον πληροῖνεται δέκα φράγκα τὴν λίτραν· τὸ ἐρυθρὸν δεκαπέντε φράγκα. Διὰ τὸ προσκέφαλον τοῦτο χρειάζεται μία λίτρα καὶ ἡμίσεια ἐρίου τὸ πολὺ, καὶ θὰ πληρωθῇ τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα φράγκα εἰς τὴν ἐπιδεξίαν ἐργάτιδας.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

ALFRED DE MUSSET.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδ. 6.)

Μετὰ πολλὰς ἀποτυχίας καὶ πέντε μηνῶν ἐρεύνας ἐπὶ ματαίῳ γενομένης, ἡ μικτὴ ἐπιτροπεία, ἥτις συνέκειτο ἐκ τινῶν μελῶν τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τινῶν Καθηγητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, ἐπιφορτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἵνα ἐρευνήσῃ τὸ σύστημα τοῦ Μεσμέρου, ἐδημοσίευσεν τὴν ὑπὸ τοῦ Βαλλῦ (Bailly) συνταχθεῖσαν ἔχθεσιν (11 αὐγούστου 1784) καὶ ἔχουσαν ὡς ἐξῆς.

Ἡ ἐπιτροπεία ἀποφαίνεται ὅτι α. Τὸ αἴτιον, ὅπερ κατὰ τὸν Μεσμέρον ἐνεργεῖ, εἶναι ἀνύπαρκτον.

β. Τὰ παρατηρηθέντα φυσιολογικὰ γινόμενα ἐν ταῖς πρὸς τοῦτο ὀρισμέναις αἰθούσαις προήρχοντο μόνον ἐκ τῆς ἐπενεργείας τῶν ψαύσεων, τῆς φαντασίας καὶ τῆς μιμήσεως.

γ. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἦσαν κινδυνώδη.

δ. Αἱ θεραπείαι, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος, οὐδεμίαν ἀξίαν εἶχον.»